

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **M.T.T. H.**, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j.: MV-27757-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobkyně domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.11.2011 č.j.: OAM-1455-6/PP-2011, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

V odůvodnění pak odvolací správní orgán zrekapituloval průběh správního řízení a mimo jiné uvedl, že dne 12.11.2011 byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, vydaným pod č.j.: OAM-1455-6/PP-2011, zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ust. § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na ust. § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona. Podle citovaných ustanovení se žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitost stanovenou zákonem. Podle žalovaného v daném případě nebyl předložen doklad potvrzující, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání a žalovaný po vyhodnocení podkladových materiálů s odkazem na ust. § 87a odst. 2, § 87b odst. 2 a § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. mimo jiné konstatoval, že v posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti s paní M. B., občankou České republiky, která poskytuje žalobkyni ubytování na adrese P 4. Žalobkyně je dospělá osoba a ze sepsaných protokolů podle žalovaného vyplývá, že paní M. B. se snaží žalobkyni zlegalizovat pobyt na území České republiky, jelikož před podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pobývala nelegálně. Žalobkyně má na území Vietnamské socialistické republiky vlastní rodiče, proto nelze její vztah k paní M. B. považovat za obdobný vztahu dcera-matka.

Žalovaný měl za to, že vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně nebyla a priori naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda cizinka sdílí společnou domácnost s občankou České republiky či nikoli. Z tohoto důvodu nebylo podle žalovaného pro zjištění stavu věci nezbytné provádět důkazy navrhované žalobkyní.

Podle žalovaného je na účastníkovi řízení, aby doložil hodnověrným způsobem, že splňuje podmínky uvedené v ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že s ním sdílí společnou domácnost (musí být trvalého charakteru). K předložení dokladu o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval. Podle žalovaného pak správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., když žalobkyni poučil, kdo může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaný uzavřel s tím, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a ze zjištěných skutečností učinil správný závěr, když žádost žalobkyně zamítl podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a to především s ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a s ust. § 174a a § 87e resp. § 87d zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobkyně správní orgán nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neprovedl relevantní důkazy (zejména v kontextu zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně dle § 174a), byť byly žalobkyní explicitně a opakovaně v průběhu správního řízení navrhovány (kupříkladu provedení místního šetření).

Podle žalobkyně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné z důvodu nesplnění požadavků stanovených v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a taktéž zmatečné, neboť si jednotlivé argumenty správního orgánu vzájemně odporují či nemají oporu v obsahu spisového materiálu.

Žalobkyně poukázala na skutečnost, že Policie České republiky již v rámci řízení o správním vyhoštění dospěla k závěru, že vyhoštění nelze uložit a to právě z důvodu, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, neboť má obdobný vztah vztahu rodinnému a žije ve společné domácnosti s občanem EU, paní M. B. Podle žalobkyně správní orgán řešící žádost o vydání přechodného pobytu jednoznačně postupoval v příkrém rozporu s bazálními zásadami materiálního právního státu, když v identické otázce požadoval další důkazy nad rámec důkazů, které plně postačovaly k rozhodnutí v identické věci správnímu orgánu rozhodujícímu v řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně zdůraznila, že neexistuje žádný listinný doklad, formulář či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad potvrzující sdílení společné domácnosti, přičemž je podle žalobkyně vždy nutno vycházet z místních šetření a výpovědí účastníků řízení, případně svědků.

Žalobkyně dle svého názoru doložila do spisového materiálu relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, poskytla správnímu orgánu součinnost a navrhovala taktéž opakovaně důkazy, které mohou vést k prokázání sdílení společné domácnosti.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval shodně jako ve svém rozhodnutí a na svém stanovisku v něm vyjádřeném setrval. Navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 15.9.2016 setrvala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný omluvil svoji neúčast na předmětném jednání z důvodu nemožnosti zajištění účasti příslušného pracovníka.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty: Žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu ze dne 18.8.2009, výzva k odstranění nedostatků žádosti ze dne 24.8.2009, prohlášení M. B. ze dne 17.8.2009 a ze dne 19.8.2009, prohlášení žalobkyně ze dne 17.8.2009, čestné prohlášení M. B. ze dne 17.8.2009 a ze dne 19.8.2009, doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 19.8.2009 a ze dne 10.8.2011, výpis z katastru nemovitostí ze dne 29.4.2009, pojistná smlouva-Pojištění úrazu a nákladů léčení fyzických osob-cizinců ze dne 31.8.2009, protokol o vyjádření M. B. ze dne 22.9.2009, protokol o vyjádření žalobkyně ze dne 22.9.2009, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.11.2011, č.j.: OAM-1455-6/PP-2011, odvolání ze dne 29.11.2011 proti prvoinstančnímu rozhodnutí vč. jeho doplnění ze dne 19.1.2012 a žalobou napadené rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12.7.2012, č.j.: MV-27757-3/SO-2012.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle § 87 odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb. na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně.

Podle § 87d odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem.

Podle § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie
- b) mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Pokud jde o námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a to především s ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a s ust. § 174a a § 87e resp. § 87d zákona č. 326/1999 Sb., tato námitka je naprosto obecná a nekonkrétní.

Žalobkyně také namítala, že správní orgán nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neprovedl relevantní důkazy. Konkrétně žalobkyně v žalobě uvedla, že navrhovala provedení místního šetření. Soud k této námitce konstatuje, že nesdílí názor žalobkyně, že nebyl správním orgánem řádně zjištěn skutkový stav. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly úvahy, kterými byly vedeny, když žádost žalobkyně zamítly a soud má za to, že žalobkyní navrhované provedení místního šetření by v dané věci k objasnění skutkového stavu nepřispělo, když povaha vztahu mezi žalobkyní a paní M. B. by z místního šetření nebyla seznatelná a místní šetření by se prakticky týkalo pouze otázky vedení společné domácnosti.

Podle žalobkyně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné z důvodu nesplnění požadavků stanovených v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a taktéž zmatečné, neboť si jednotlivé argumenty správního orgánu vzájemně odporují či nemají oporu v obsahu spisového materiálu. I tato námitka je dle názoru soudu nekonkrétní. I přesto však soud uvádí, že má za to, že písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí je dostatečně srozumitelné. Je z něj zřejmé, v jaké záležitosti odvolací správní orgán rozhodoval, že rozhodoval tedy o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.11.2011, č. j.: OAM-1455-6/PP-2011, které zamítl a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.11.2011, č. j.: OAM-1455-6/PP-2011 potvrdil. Následující odůvodnění napadeného rozhodnutí koresponduje tomuto výroku.

Žalobkyně také uvedla, že žádala správní orgán o specifikaci dokladu, kterým by bylo prokázáno, že je rodinným příslušníkem. Správní orgán I. stupně vydal dne 24.8.2009 výzvu k odstranění nedostatků žádosti, kde žalobkyni poučil, jaké náležitosti musí žadatel o povolení

k přechodnému pobytu podle ust. § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. správnímu orgánu předložit. Zároveň byla žalobkyně poučena s odkazem na ust. § 15a zákona č. 326/1999 Sb., koho lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Ve výzvě mimo jiné správní orgán I. stupně také uvedl: „Jedná se tedy o doklad, který prokazuje, že mezi Vámi a konkrétní osobou, která je občanem Evropské unie nebo ČR existuje trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a že sdílíte společnou domácnost a společně uhrazujete náklady na své potřeby. Je pouze na Vašem uvážení, jakými doklady tyto podmínky prokážete. Za takový doklad lze považovat např. evidenční list ze Správy nemovitostí, finanční doklady o úhradě nákladů spojených s provozem společné domácnosti, či jakýkoli jiný listinný důkaz, který tuto skutečnost nezpochybnitelně potvrdí.“

Je pravdou, že žalobkyně správnímu orgánu předkládala řadu listinných důkazních prostředků, podstatná je především ta skutečnost, že žádný ze žalobkyní předložených dokladů neprokazuje, že by žalobkyně měla s paní M. B. trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému.

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2014, č. j. 9 A 118/2011 – 39, není zákonnou povinností správního orgánu poučovat cizince v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu o tom, jaký konkrétní doklad má předložit za účelem prokázání toho, že mezi ním a občanem Evropské Unie/České republiky je trvalý vztah obdobný rodinnému (k § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

V dané věci soud zastává názor, že pokud by měl žalovaný, resp. příp. správní orgán I. stupně žalobkyni vyhovět ohledně její žádosti o povolení přechodného pobytu z důvodu toho, že žalobkyně má mít s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, pak bylo tedy třeba, aby žalobkyně ve své žádosti a resp. následně pak v řízení, které o této žádosti bylo vedeno, tvrdila a dokazovala skutečnosti, z nichž by bylo nepochybně zřejmé a uvěřitelné, že jednak žije s občanem Evropské unie, konkrétně tedy s občankou České republiky, paní M. B. ve společné domácnosti, a že má tedy s ní trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Žalobkyně existenci takového vztahu tvrdila, nicméně v podstatě z jejích vyjádření, která učinila v průběhu správního řízení, není zřejmé, jakými skutečnostmi existenci tohoto vztahu dokládala. Přitom je třeba mít za to, že jestliže zde bylo vedeno řízení, správní řízení zahájené na žádost, pak je samozřejmě na odpovědnosti účastníka, aby tvrdil všechny relevantní skutečnosti, a aby na doložení svých skutkových tvrzení předložil, nebo alespoň navrhl, dostatek potřebných důkazů. Žalobkyně, kromě vyjádření o tom, že takový vztah existuje, v podstatě žádné důkazy nejenom nepředložila, ale ani nenavrhl. Nenavrhl, jakými skutečnostmi by tedy existence namítaného vztahu měla být prokázána. Přitom v tomto směru ji ani zákon, ani správní orgány v probíhajícím řízení nijak neomezovaly a bylo na ní, aby přinesla jakékoliv důkazy, jaké by považovala za vhodné k prokázání svých tvrzení. V tomto směru tedy soud odmítá námitku žalobkyně v tom smyslu, že by se správní orgán nevypořádal s těmi tvrzeními, která se vztahují k existenci onoho obdobného vztahu mezi žalobkyní a paní M. B., jakožto vztahu rodinného, protože žalobkyně v podstatě žádné skutečnosti, kterými by bylo možno se zabývat a které by bylo možno nějak dokazovat, v předmětném řízení neuvedla. Koneckonců neuvedla je ve svém vyjádření, které poskytla správnímu orgánu, ani paní M. B., s výjimkou prostého tvrzení, že takový vztah má existovat, aniž by cokoliv bližšího k tomu uvedla, tedy uvedla, jak se takový vztah realizuje nebo jaké skutečnosti, které by byly prokazatelné, by o existenci takového vztahu svědčily. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak přílehavě konstatoval, že: „Vzhledem k tomu, že v případě paní M. T. T. H. nebyla a priori naplněna podmínka existence trvalého vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, bylo

bezpredmetné zabývat se tím, zda cizinka sdílí společnou domácnost s občankou České republiky či nikoli.“

Nejvyššího správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. dubna 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, mimo jiné konstatoval: „Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 15 odst. 4 písm. b) vnitrostátního předpisu lze interpretovat širěji než čl. 3 bod 1. písm. b) Směrnice.

Uvedené ustanovení cit. zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Je tedy nutno se zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci. Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlédneme-li nadto i k výše citovanému čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občankou Evropské unie, resp. České republiky, stěžovatel v projednávané věci.

Jak již bylo uvedeno výše, za rodinného příslušníka občana Evropské unie se rozumí jeho: a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti, c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.“

K námitce žalobkyně, že Policie České republiky již v rámci řízení o správním vyhoštění dospěla k závěru, že vyhoštění nelze uložit a to právě z důvodu, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, neboť má obdobný vztah vztahu rodinnému a žije ve společné domácnosti s občanem EU, paní M. B., soud uvádí, že v dané věci se jednalo o řízení ve věci žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a žalobkyně je povinna předložit všechny doklady, které zákon o pobytu cizinců vyžaduje a navrhnout takové důkazní prostředky, na základě nichž by byl zjištěn skutečný stav věci a správní orgán musí vše náležitě prověřit. Správní orgán není povinen bez dalšího přejímat závěry učiněné v jiných správních řízeních a skutečnost, že otázku, zda má žalobkyně obdobný vztah vztahu rodinnému s paní M. B., zodpověděl odlišně, neznamená samo o sobě, že tak učinil v rozporu se zákonem.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo

žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková